

Christus openbaart Zichzelf aan een heilbegerige zondaar

Psalm 27: 7

Psalm 22: 12

Psalm 146: 3, 4, 6

Psalm 45: 1

Psalm 119: 52

Lezen: Johannes 9:11 en 24-38

Tekst: Johannes 9: 35-38

Geliefde gemeente, wat heeft God de Vader toch een zeer unieke Middelaar en Verlosser gegeven tot zaligheid van een zondaar. Hij is waarachtig en rechtvaardig Mens, en tegelijkertijd ook waarachtig God. Hij is met recht, zoals Paulus zegt, de Middelaar Gods en der mensen. Wordt dat niet een zeer rijk en welkom evangelie voor een mensenkind dat zichzelf niet meer verlossen kan? Voor een mensenkind dat het niet meer weet, dat met zijn schuld geen raad weet, dat met zijn zonde geen raad weet, dat geen antwoord meer kan geven op die zienvraag: *Wie zal er lossing van uw ziel geven?* Als de Heere komt met de eis dat je betalen moet voor je schuld, is het een wonder als je erachter komt: ik kan het niet meer. Maar wordt het wonder niet veel groter als je mag gaan geloven: ik hoef het ook niet meer, omdat Hij gezorgd heeft voor zo'n volkomen Zaligmaker, Die alles gedaan heeft om een uitgewerkte zondaar zalig te maken, Die werkelijk een voldoening gegeven heeft die bestaat tot in de eeuwigheid?

Het is al zo'n zegen als deze Middelaar en Verlosser gepredikt wordt, dat je van Hem horen mag. Maar weet u wat nog veel rijker is? Als Hij je persoonlijk opzoekt, Zich persoonlijk aan je openbaart en persoonlijk tot je ziel gaat spreken, om zo Hem echt te leren kennen als de Verlosser en Middelaar, als de Borg voor uw persoonlijk hart, voor uw persoonlijke ziel. Om met Job te kunnen zeggen: *Nu weet ik het, mijn Verlosser leeft.* Wie Hem zo leert kennen, zal straks in de eeuwigheid geen vreemde Zaligmaker ontmoeten. Daar werkt de Heilige Geest op aan in het leven van mensen die wederom geboren worden, dat er in dat leven plaats komt voor de Heere Jezus en dat er een opwas mag komen in de kennis en de genade van de Heere Jezus.

Zeg gemeente, bent u daarvoor vanmorgen naar de kerk gekomen? Om van Jezus te horen, omdat u het zelf niet meer kunt en u gehoord hebt: alleen Hij kan het? Kunt u die vraag van de blindgeborene begrijpen, die we samen gelezen hebben, toen de Heere Jezus hem opzocht en zei: *Geloof jij in den Zoon Gods? Wie is Hij, Heere, opdat ik in Hem mogen geloven?* Toen heeft de Heere Jezus Zich aan deze man geopenbaard. Daar willen wij in het bijzonder vanmorgen bij stilstaan. Het is mijn gebed geweest of de Heere ook daadwerkelijk onder de prediking nog een keer dit wil doen bij die en gene, om Zichzelf te openbaren als de Christus aan een heilbegerige zondaar.

Dat willen we dan ook als thema boven de prediking schrijven: **Christus openbaart Zichzelf aan een heilbegerige zondaar.** We letten op drie gedachten: *heilbegerige zondaar.* We letten op:

1. Zijn opzoekende liefde (vers 35a: *Jezus hoorde dat zij hem uitgeworpen hadden, en hem vindende*).

2. Zijn ontdekkende vraag (vers 35b-36: *zeide Hij tot hem: Geloofst gij in den Zoon Gods? Hij antwoordde en zeide: Wie is Hij, Heere, opdat ik in Hem mogen geloven?*).
3. Zijn troostvol antwoord (vers 37-38: *En Jezus zeide tot hem: En gij hebt Hem gezien, en Die met u spreekt, Dezelfde is het. En hij zeide: Ik geloof, Heere! En hij aanbad Hem.*).

1. Zijn opzoekende liefde

Wij ontmoeten de Heere Jezus vanmorgen in de stad Jeruzalem. Waarom is Hij daar? Wel, het is het Loofhuttenfeest. Daarom was de Heere Jezus dagelijks in de tempel te vinden, het huis van Zijn Vader. Maar als de zon onder begon te gaan en alle mensen naar huis gingen, vertrok de Heere Jezus ook uit de tempel. Hij ging echter niet naar huis, jongens en meisjes, maar naar de Olijfberg. Daar ging Hij vaak naartoe, juist in de nachten, om te bidden. Als de volgende morgen weer aangebroken was, ging Hij opnieuw naar de tempel. Zo kunnen we het vinden aan het begin van hoofdstuk 8, dat aan ons teksthofdstuk voorafgaat: *Maar Jezus ging naar den Olijfberg. En des morgens vroeg kwam Hij wederom in den tempel, en al het volk kwam tot Hem; en nedergezeten zijnde, leerde Hij hen.*

Zo ging het dus tijdens het Loofhuttenfeest. Overdag was Hij in de tempel, 's nachts ging Hij naar de Olijfberg, en de volgende dag kwam Hij weer terug naar de tempel. Als Hij in de tempel is, spreekt Hij ook over Zichzelf, plaatst Hij Zichzelf op de voorgrond. Hoe doet Hij dat heel concreet in de context van onze tekst? Hij zegt: *Ik ben het Licht der wereld; die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben.* Helaas begrepen vele Joden de inhoud van Zijn boodschap niet. Ja, zij waren helaas wel in de duisternis, in de geestelijke duisternis. Zij waren geestelijk blind en begrepen niets van de Persoon en het werk van de Heere Jezus. Ze begrepen er niets van toen Hij zei: *Ik ben het Licht der wereld.* Ze waren blind voor hun eigen verlorenheid en daarom ook blind voor de Messias. Ze dachten ondertussen dat het wel goed zat met henzelf, want ja, zij waren natuurlijk Abrahams zaad. En als je Abrahams zaad bent, dan ben je natuurlijk het volk van God, en dan ligt het wel goed.

Maar de Heere Jezus ontmaskerde dat bij hen. Heel scherp en ontdekkend zei Hij tegen dat zaad van Abraham: *Gij zijt uit den duivel, die is uw vader.* En dat viel verkeerd, zo verkeerd bij die Joodse mannen, dat ze zich ergerden aan de Heere Jezus. Die ergernis ging zo ver, jongens en meisjes, dat die Joodse mensen stenen van de straat pakten om die op de Heere Jezus te werpen. Dan zie je welke almachtige Zoon van God Hij is. Want al stonden ze daar met hun stenen en een hart vol ergernis, ze konden niets beginnen. Dan lees je aan het einde van hoofdstuk 8: *Zij namen dan stenen op, dat zij die op Hem wierpen; maar Jezus verborg Zich, en ging uit den tempel, gaande door het midden van hen, en ging also voorbij.*

Ontzagwekkend. Hij gaat ze voorbij. En waar gaat Hij heen? Zullen we de Heere Jezus vanmorgen volgen? Hij loopt de tempel uit, door de straten van de stad Jeruzalem. Hij weet precies welke richting Hij op moet lopen. Hij moet over die weg lopen op dit moment, dat weet Hij van Zijn Vader, waar een man aan de kant van de weg zit, een bedelaar, een mens die blind was van zijn geboorte af. Nee, die mens is niet zo geboren omdat zijn ouders of hijzelf bijzondere zonden hadden gedaan. Maar, zo zegt de Heere Jezus Christus, deze man is blind geboren opdat Gods werken openbaar zouden worden. Deze handicap is niet tot de dood, zou je kunnen zeggen, maar tot de heerlijkheid van God. Want die man die daar zit te bedelen, zal zalig worden. Daarom passeert de Heere Jezus hem. Daarom gaat de Heere Jezus naar die man toe. De Heere Jezus gaat bij deze man betonen dat Hij werkelijk het Licht der wereld is voor een volk dat in de duisternis wandelt. Dat was zo bij deze man, letterlijk en geestelijk, zoals blijkt uit het verloop van deze geschiedenis.

Wat gaat de Heere Jezus dan doen? Hier zie je weer zoiets. Het gaat er altijd zo wonderlijk aan toe in het zaligen van een zondaar. Het gaat soms juist tegen de draad in, lijkt het wel eens. Dan gaat de Heere Jezus op de grond spuwen en maakt met Zijn vinger, met het speeksel en het zand dat daar ligt, een beetje slijk. Nou, jongens en meisjes, wat je niet in je ogen moet krijgen, is zand, toch? Maar de Heere Jezus doet het. Wat bij de mens onmogelijk is, is mogelijk bij God, altijd weer. En dan gaat juist dat kleine papje, dat slijk, op de ogen van die man strijken. En dan zegt Hij: *Ga heen, was u in het badwater Siloam*. Die man wist wel waar dat was; andere mensen hadden hem dat verteld. Het was binnen de stadsmuren van Jeruzalem. Daar moet hij dan zijn ogen vervolgens gaan wassen.

En wat doet die man? Zegt hij: ja, maar dat kan toch niet? Nu heb ik zand in mijn ogen, nu moet ik het nog gaan wassen, en zal ik het dan...? Ik hoor er niets van. Weet je wat ik heel eenvoudig lees? Hij gaat. Op dat machtswoord van de Heere Jezus gaat hij. Daar zie je dat hij in gehoorzaamheid doet wat Christus opdraagt, want de Heere Jezus maakt hem gewillig. Dan staat er in vers 7: *Hij ging dan heen, en wies zich, en kwam ziende*. Wat een wonder, hè? Zo heeft die man het ook ervaren. We kunnen het uit verschillende uitdrukkingen in Johannes 9 wel opmaken. In vers 30 horen wij hem zeggen: *Hierin is immers wat wonders*. En in vers 32 zegt hij: *Van alle eeuw is het niet gehoord, dat iemand eens blindgeborene ogen geopend heeft*. Je hoort de verwondering. Nee, begrijpen kan hij het niet. En de Persoon die hem deze grote weldaad geschonken heeft, daar begrijpt hij ook niet zoveel van. Weet je wat hij wel kan zeggen? *Eén ding weet ik, dat ik blind was, en nu zie*.

Het is zo anders geworden in zijn leven. Heel zijn leven moest hij tastend door het leven, altijd was het donker, niets kon hij zien. En toen was daar Christus, die op zo'n wonderlijke wijze hem genezing gaf. Zijn ogen werden geopend en hij zag het licht. Alles werd zo nieuw voor deze man. Maar tegelijkertijd kwam hij met al dat nieuwe wat er gekomen was toch in de strijd. En met wie had hij bijzonder strijd? Ja, met de godsdienstige mensen uit zijn dagen, die van dit wonder niets begrepen, die zich opnieuw ergerden omdat dit wonder op de sabbat had plaatsgevonden. Maar juist in die strijd, waar deze genezen man in betrokken raakte, kwam juist de liefde openbaar tot die Persoon die hem genezen had. Juist in die strijd, waarin hij niet kon ontkennen dat er wat gebeurd was, al lag het allemaal nog overhoop en kon hij het niet begrijpen, kwam wel openbaar dat hij tot die Persoon die hem genezen had een liefdesbetrekking had gekregen. Al begreep hij nog niet zo goed wie die Weldoener nou precies was. Dat komt wel, maar op dit moment nog niet. Hij had Hem hoog staan en hij had een liefde voor die Man gekregen, voor die Persoon. Hij zag Hem als een profeet, een profeet van God gezonden. Hoe had deze Man anders dit grote wonder in zijn leven kunnen doen?

Maar toen die godsdienstige Joden hem dat hoorden zeggen, werden ze boos. En toen hebben ze deze man uitgeworpen. Dat betekent, jongens en meisjes, hij werd uit de synagoge geworpen. Die uitdrukking kom je wel meer tegen in het Nieuwe Testament. Maar weet je wat dat in die tijd betekende? Dat was de hoogste trap van censuur. De oversten van de synagoge hebben op grond van de wet gezegd: u hoeft hier nooit meer te komen. Je hebt godslasterlijke woorden gesproken. Je hebt de wet zo gruwelijk overtreden. Weg uit Gods huis. Weg uit de gemeente hier. Buiten de gemeenschap met het volk, en daarmee buiten de gemeenschap met God. U hebt nergens recht meer op. U hoeft niets meer te zeggen hier. U hoeft hier niet meer te komen. En met dat ze hem zo uit de synagoge werpen, stelden ze hem onder de ban. Ze stelden hem onder de vloek, want deze mens was in zijn zonde geboren, zoals vers 34 zegt: *Gij zijt geheel in zonden geboren*.

Kunt u zich voorstellen wat dat voor die man geweest is? Als je net zo'n groot wonder hebt ervaren, zou je toch het liefst in Gods huis willen zijn. En dan word je erbuiten gezet, alsof je een

verworpen bent, alsof je onder de vloek staat. Weet je wat er met deze man gebeurt? Met het wonder dat hij weer ziende geworden is, met die grote weldaad die de Heere Jezus aan hem bewezen heeft, eindigt hij in de eenzaamheid als een uitgeworpene, uitgeworpen nota bene door de mannen van de wet, die hem beschuldigden.

Zijn er misschien in ons midden die dit een beetje kunnen begrijpen, hoe dat bij deze man ervaren werd? Want kijk, wij worden ook geboren in een duisternis. Wij worden ook geboren in een blindheid. Dat noemen wij een geestelijke blindheid. Zo spreekt de Bijbel er toch over. En weet je wat nou zo'n wonder is? Als de Heere dan, om een uitdrukking van vroeger te gebruiken, de geestelijke, de blinde zielsogen van je gaat openen. Dat betekent zoveel als: de Heere gaat je hart openen. De Heere gaat je bekeren. En dan ga je dingen zien die je daarvoor nooit hebt gezien. Je gaat dingen ervaren die je daarvoor nooit hebt ervaren. Je gaat geloven dat het waar is dat je gezondigd hebt. Je gaat geloven dat je tegen God gezondigd hebt. En dat gaat pijn doen, want op het moment dat je hart wordt geopend, als je blinde zielsogen geopend worden, stort de Heere wel Zijn liefde uit in je hart. Daarom doen die zonden juist zo'n pijn.

Of dat nou in een bepaald moment gebeurt dat je kunt aanwijzen, of dat dat geleidelijk aan gebeurd is en je zo'n moment niet zo goed kunt aanwijzen in je leven, er is een tijd in je leven gekomen dat het anders geworden is. Dat het wel lijkt of alles nieuw geworden is, alsof je andere ogen gekregen hebt. Je zit anders te luisteren onder de prediking. Je gaat heel anders Gods Woord lezen. De psalmen krijgen zo'n waarde voor je. Je gaat ze heel anders zingen dan je ze ooit tevoren gezongen hebt. Ja, je krijgt ogen om te zien, ja, om de Heere te zien in alles wat je meemaakt. En je krijgt vooral ogen voor die God die daar in de hemel woont, Die Zich openbaart door de Schriften. Die is werkelijk, en zo ga je het ervaren, het allerhoogste en het eeuwige Goed. Wat ga je Hem lief krijgen! En juist vanwege die liefde wil je niet zondigen. En als je dan toch weer zonde ontdekt, doet het verdriet. Jawel, je zou het heel anders willen, nooit meer zondigen. En toch komt het elke keer weer boven.

Als ze dan in zulke omstandigheden aan jou zouden vragen: zeg, ben jij bekeerd? Ben jij een kind van God? Dan kunnen juist die vragen je zo in verwarring brengen. Want daar durf je, ondanks dat wat er gebeurd is, toch geen antwoord op te geven. En toch, als je vanmorgen hebt meegelezen in Johannes 9, kun je die blindgeborene zo goed begrijpen. Die te midden van alle verwarring die er nog in zijn hart is, bij al die vragen die op hem afkomen, toch kon zeggen: *Eén ding weet ik, dat ik blind was en nu zie.*

Is het zo gebleven in je leven? Of is er misschien ook een periode in je leven gekomen dat je met alles wat er gebeurd is, net als die man, in de eenzaamheid terechtgekomen bent? Nee, niet doordat de gemeente of een kerk je onder censuur heeft gezet en buiten de kerkdeur heeft gezet, dat niet. Maar dat je door de prediking van het Woord, met alles wat er geweest is, erbuiten gezet wordt. En dat je eigenlijk in een gemis terechtkomt. Nee, je gooit niet weg wat er gebeurd is, maar je kunt er niets meer mee. Je weet niet hoe je daar nou verder mee moet. En als dan in de prediking die vragen gesteld worden: Wat dunkt u van de Christus? Ken je de Heere Jezus? Versta je de dichter: *Geef mij Jezus, of ik sterf?* Als er van die persoonlijke vragen aan je gesteld worden, die alles te maken hebben met die ene Naam onder de hemel gegeven tot zaligheid, de Zaligmaker, dat je ten diepste daar geen antwoord op weet. En dat het je zo verwacht. En dat je dan denkt: zie je het wel, ik heb nog niets. Misschien heb je het een ogenblik gedacht, maar als zulke vragen op je afkomen, die betrekking hebben op Christus, dan lijkt het wel alsof je geen antwoord kunt geven. En het wordt voor je waarneming opnieuw donker.

Zo kan het zomaar gaan, net als bij deze man. Het staat in de Schriften, dus dit kan zo voorkomen, dat je met alles wat er geweest is een buitenstaander wordt, opnieuw. Voor je gevoel afgesneden van alles. Je hoort niet bij het volk van God. En je denkt dat de Heere ook niet meer aan je denkt. En als dan die vragen over Christus op je afkomen en je overdenkt het bij jezelf, dan zeg je: wie is Hij eigenlijk? Blijft die Persoon voor mij in de nevelen gehuld? En juist dat maakt je zo arm, dat maakt je zo ellendig. En bij tijden zeg je het: ik vrees dat ik nog alles mis, en dat het werk bij mij geen waarheid is. En je bent zelfs geneigd om alles wat er geweest is weg te gooien. Je wordt een buitenstaander. En je hoort wel van Hem, maar je kent Hem niet, althans in die zin dat Hij persoonlijk tot je kwam en persoonlijk tot je begon te spreken.

Let dan eens op wat de Heere Jezus hier doet in deze geschiedenis. En ik hoop dat het vanmorgen gebeurt, hier in de kerk. Nou weet de Heere Jezus raad met zulke mensen, met radeloze mensen die erbuiten gezet worden, juist door de wet, door de mannen van de wet, door die wetgeleerden. De Heere Jezus weet raad met mensen die voor hun waarneming alles nog missen. Hij weet raad met mensen die Hem missen. En omdat Hij er raad mee weet, gaat Hij het anders maken. Want dan gaat Hij je opzoeken in al je zielsverdriet, met al je raadsels in je hart. Want Hij maakt het ook vandaag nog waar, en Hij maakt het steeds weer waar: *Als ik omringd door tegenspoed bezwijken moet, schenk Gij mij leven. Is het dat mijn vijand gramschap brandt? Uw rechterhand zal redding geven. Want de HEERE is zo getrouw als sterk, Hij zal Zijn werk voor mij volenden.*

Kijk, en dat heeft die blindgeborene mogen ervaren, juist toen hij een uitgeworpene was, een veroordeelde was, daar ronddoolde en er voor zijn waarneming niemand meer zorgde voor zijn ziel. Toen hoorde Jezus van hem. Toen wist Jezus van hem. Toen sloeg Hij Zijn ogen op hem. Ja, Zijn ogen waren al die tijd al op hem geslagen. En toen die blindgeborene, die genezen was, het niet meer kon verwachten, was Jezus er om Zichzelf aan hem te openbaren.

2. Zijn ontdekkende vraag

Hoe deed de Heere Jezus dat? Door een ontdekkende vraag te stellen. Dat is onze tweede gedachte: Christus' ontdekkende vraag. U kunt zich wel voorstellen dat deze man, en nu bedoel ik dat geestelijk, met dat uitwerpen buiten de synagoge, daar in die eenzaamheid voor zijn waarneming weer in een duisternis terechtgekomen was. Hoe was die man daar nou onder? Sprak hij de oversten van de synagoge tegen? We lezen het niet. Hij protesteerde niet. Hij ging niet naar de rechter. Hij ging niet in hoger beroep. Hij diende geen appèl in, maar hij boog eronder. Hij weersprak de mannen van de wet niet, die hem achterna riepen: *Je bent in zonde geboren*. Daar ging hij niet tegenin. Waarom niet? Het was de waarheid.

O jawel, toen hij in gesprek was met die Farizeeën en schriftgeleerden, en ze begonnen om negatieve dingen over die Welddoener te zeggen, over die Profeet die hem genezen had, toen sprak hij wel tegen. Want in zijn ziel was de overtuiging geboren: die Profeet die mij genezen heeft, die kan geen zondaar zijn. Die is van God gezonden. Maar toen deze mannen hem hebben uitgeworpen en hem nariepen: *Je bent in zonde geboren*, toen had hij tegen al die aanklachten niets meer in te brengen. Ik lees er niets van. En zo kwam hij in de eenzaamheid terecht, buitengesloten, in een doodlopende weg.

Je gelooft het niet, hè? Maar weet je, als een mens in een doodlopende weg komt, is dat het meest geschikte moment voor Jezus om te komen. En dat doet Hij ook altijd. En degene die het uit ondervinding weten, zullen dat met mij getuigen. Juist als je denkt dat niemand meer voor je zorgt, zal blijken dat Hij je pad gekend heeft. En dan komt Jezus. *Jezus hoorde dat zij hem uitgeworpen hadden, en hem vindende, zeide Hij:* Als de Goede Herder zoekt Hij Zijn verloren schaapje op. Want dat is liefde, hè? Vind je niet, dat liefde van die Herder?

En dan zegt Hij tegen die man: *Geloof jij in den Zoon Gods?* Dat is een vraag. Daar kon die man niet meer omheen. Daar waren ze onder vier ogen. Er was niemand bij, hè? Met z'n tweeën, Jezus en die buitengeworpen zondaar. *Zeg zondaar, geloof jij in den Zoon Gods?* Er moet een antwoord op komen, hè? Want Christus vraagt het. Er zijn handschriften die zeggen dat Jezus gevraagd zou hebben: *Geloof jij in den Zoon des mensen?* Wat heeft Hij nu echt gezegd? *Geloof jij in den Zoon Gods?* Of *Geloof jij in den Zoon des mensen?* Misschien maakt het niet uit, want Hij is het allebei. Hij is de Middelaar Gods en der mensen, Zoon van God en Zoon des mensen. En toch geloof ik, als ik naar de context kijk, ook de bredere context van het Johannes-evangelie, dat Christus heel specifiek gevraagd heeft: *Geloof jij in den Zoon Gods?* Het is Johannes die deze uitdrukking namelijk heel veel gebruikt. Dus het past precies bij de stijl van het Johannes-evangelie. En daarbij, de Heere Jezus is bezig om deze man nieuw licht te geven over wie Christus is. Want uit heel deze geschiedenis blijkt wel dat die blindgeborene ging geloven dat Jezus een Zoon des mensen was, een profeet, bij God vandaan ontvangen. Maar hij zag nog niet dat het de Zoon van God was. En daar wil de Heere Jezus hem nou brengen, opdat deze man een helder zicht krijgt op wie nu die Persoon is die hem genezen heeft. Daarom die vraag: *Geloof jij in den Zoon Gods?*

En die vraag komt vanmorgen ook van Christus door de prediking tot u. En de Heere wacht op je antwoord. Dus je mag niet zwijgen. Dat is brutaliteit. Gemeente, lieve gemeente van Kralingen: *Geloof jij in den Zoon Gods?* Er moet een antwoord op komen, want er hangt je zaligheid vanaf. Hoor het diezelfde Heere Jezus zeggen: *Die in den Zoon Gods gelooft, heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die heeft het leven niet, en de toorn Gods blijft op hem.* Voelt u? Hier moet een persoonlijk antwoord op komen, een antwoord van God geleerd.

Toen de Heere Jezus deze vraag aan die blindgeborene stelde, stond die man met lege handen. Wat een ontdekkende vraag. Die man kon er geen antwoord op geven. Maar... hij wilde het wel. Versta je dat? Te moeten, te willen door Gods genade, en niet te kunnen. Wat wist deze man eigenlijk van de Heere Jezus? Het was een Mens genaamd Jezus. En hij noemt Hem een profeet. Hij zegt: Hij is van God gezonden. Hij kan nooit gezondigd hebben, want Hij zou zulke grote wonderen niet kunnen doen. Maar hij begreep niet dat diezelfde Man de Zoon van God was. *Geloof jij in den Zoon Gods?* Weet je wat die vraag eigenlijk wil zeggen? Geloof je nu dat God in Christus zondaren zalig maakt, waarvan u er één van bent?

Want een wonder als die vraag van Christus in je hart wordt gelegd, en zodanig in je hart wordt gelegd dat het niet anders meer kan dan dat er een antwoord op moet komen. En het antwoord dat bij deze man kwam, een antwoord vanuit zijn gemis: *Wie is Hij, Heere, opdat ik in Hem mogen geloven?* Het is net alsof ik die man hoor zeggen: *Heere, wie is Hij toch? Vertel het mij toch. Openbaar het mij toch.* Hier heb je nou een man die niet meer tevreden is met het wonder dat er gebeurd is. Hier heb je nou een voorbeeld van een mensenkind dat niet meer tevreden kan zijn dat hij ziende geworden is, maar hij wil weten wie die Weldoener is. *Wie is Hij, Heere?* Dat licht miste nou die blindgeborene. *Wie is Hij, Heere?* En waarom wilde hij dat nu zo graag weten? Hij zegt het zelf: *Opdat ik in Hem moge geloven.* Heere, maak Hem aan mij bekend. Hoe zal ik anders in Hem geloven als ik niet weet wie Hij is?

Hierin hoor ik nou echt een heilbegerige zondaar, die licht wil hebben over die Zoon van God. *Wie is Hij toch?* Want ik voel het van binnen: Hem heb ik nodig. Alleen het geloof in Hem kan mij redden in de omstandigheden waarin ik nu gekomen ben, als een buitenstaander die in zijn zonde geboren is. *Wie is Hij, Heere, opdat ik in Hem moge geloven?* Vindt het weerklank in je hart vanmorgen? Lig je ook zo te bedelen aan Zijn voeten? *Heere, ik ben een ellendige. Ik ben een arme zondaar. Ik sta met alles wat er geweest is en ik weet het wel, maar ik kan er niet meer bij. Toch weer met lege*

handen. Ik kan heel veel dingen wel herkennen vanuit de Schriften die in mijn ziel omgingen, maar als het gaat om wie die Zoon van God is, dan weet ik het niet meer, Heere. Openbaar Hem toch aan mij. Kom toch tot mij. Zeg toch wie U bent, Heere. Ja, mijn ziel dorst er zo naar, naar die levende God. Wanneer komt U tot mij? Heere, wie is Hij toch, opdat ik in Hem moge geloven?

3. Zijn troostvol antwoord

En wat gebeurde er toen in het leven van deze man? Wat een heerlijk woordje, hè? Toen, toen die man het uitriep: *Wie is Hij, Heere, opdat ik in Hem moge geloven?* Toen begon Jezus te spreken. Wat zei de Heere Jezus? *Die met u spreekt, Dezelfde is het.* Onze laatste gedachte: Christus' troostvol antwoord. Christus laat die heilbegerige zondaar, die helemaal buitengesloten is en die het voelt: ik ben in zonde geboren, Hij laat hem niet omkomen in zijn onkunde en in zijn gemis. Maar er is een onvergetelijk moment aangebroken in het leven van deze man. Christus gaat Zich heel persoonlijk aan hem openbaren. Dat doet Hij op een heel bijzondere manier. Hij gaat Zich zo aan deze blindgeborene openbaren, gemeente, en dat vind ik zo'n mooie trek in de Heilige Schrift, dat deze man gaat verstaan: wat er al geweest is, was ook van Christus. En wat Hij nu doet, is ook van Hem.

Want wat zegt de Heere Jezus tegen hem? *En gij hebt Hem gezien, en Die met u spreekt, Dezelfde is het.* In het antwoord van de Heere Jezus wordt twee keer het woordje 'en' gebruikt. En dat is ook weer typisch iets dat hoort bij de Griekse taal. Want als in de Griekse taal zo'n soort zin of twee van zulke soort zinnen worden uitgesproken, dan wil de Heere daar iets mee benadrukken. En hier heel concreet bij deze woordjes: *En gij hebt Hem gezien, en Die met u spreekt, Dezelfde is het*, dan wil de Heere als het ware mee benadrukken: u hebt Hem niet alleen eerder gezien dan dit moment, maar die Persoon die op dit moment met u spreekt, die is die Zoon van God naar wie je hart nu uitgaat. Degene die je ogen opende, dat is nu dezelfde Persoon die voor je staat. Met andere woorden: alles wat je tot nu toe van Mij gekregen hebt, vanaf dat moment dat Ik je ogen geopend heb, dat was al van Mij. En nu sta Ik hier voor u in diezelfde Persoon. Ik ben de Zoon des mensen, maar Ik ben ook de Zoon van God. Ziet, hier ben Ik. Ziet, hier ben Ik.

Wat een liefde van Christus. Wat een troostvol woord hoorde deze buitengeslotene van Christus Zelf. Misschien heeft die man wel gedacht: zal er ooit nog iemand naar mij omzien nu ik buitengesloten ben? Zal het ooit nog goed kunnen komen tussen God en mijn ziel? En toen was daar Christus. En Hij openbaarde Zich aan deze blindgeborene man. Het is net alsof ik weer even iets terug hoor over de preken van Hooglied 2: *Dat is de stem van mijn Liefste.* Het is net of we die bruid weer horen zingen: *En ziet, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen.* Hier in Jeruzalem komt Christus tot een mensenkind dat het niet meer weet, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen, over al de onmogelijkheden van deze man heen. En daar klinkt de stem, heel persoonlijk tot die man: *Ziet, hier ben Ik, de Zoon van God, in Wie je zo graag geloven wil. Hier ben Ik. Ik ben het. Ik ben gekomen van God, tot wijsheid, tot rechtvaardigheid, tot heiligmaking, tot een volkomen verlossing.*

Wat een meevaller voor die man. Wat een wonder toch. Ongedacht, onverwacht was Hij daar. En openbaarde die Zaligmaker, die Middelaar Zich aan die uitgeworpen zondaar, die nergens meer bij kon, die dacht dat er niets meer van God bij was, en die nochtans op Zijn bijstand wachtte. Ken je zo'n moment in je leven? Of mag het misschien vanmorgen gebeuren, dat je hier zit te luisteren of thuis, en je kunt nergens meer bij? Je mist Hem. Je mist een openbaring van Hem. En daar komt Hij vanmorgen in het gewaad van het Woord. Daar komt Hij vanmorgen door de prediking van het evangelie. Hij komt heel persoonlijk en Hij zegt: *Ik ben gekomen voor u. Ik ben door Mijn Vader geschonken aan u. Ik ben gekomen om je wijsheid te geven waar je alle wijsheid mist, dat je niet*

meer weet hoe het goed moet komen. Ik ben tot je gekomen met al je zonde en ellende, als je niet meer weet hoe het goed moet komen tussen God en je ziel. Ik ben gekomen om je leven te vernieuwen. Ik ben gekomen om je volkomen te verlossen.

O arme zondaar, hoor dan Mijn stem. Zie dan op Mij. Ik ben gekomen. Ik ben vanmorgen gekomen. En Diegene die je genade gaf voor deze tijd, dat ben Ik. Geloof het toch. Dat had Ik je al geschonken. En nu kom Ik vanmorgen en Ik laat zien wie Ik nu ben. Ik ben Jezus, de Zaligmaker van je zonde. Ik ben gekomen om ook u, uitgeworpen buitenstaander, zalig te maken. Want o zondaar, Ik heb je lief. Ik heb je hartelijk lief. En dat heb Ik toch al laten blijken. Dat heb Ik toch al laten merken voor vandaag. Nu kom Ik en Ik zeg het: *En Die met u spreekt, Dezelfde is het.*

O, dat de Heilige Geest vanmorgen door de prediking dat geloof in je ziel werkt, wat ik hier lees bij deze man: *En hij zeide: Ik geloof, Heere!* Dan breken alle banden. Dan verdwijnt de vrees. Dan zie je niemand dan Jezus alleen. Dan hoor je Zijn stem, valt het licht op datgene wat er geweest is. En je bemerkt iets van Zijn opzoekende liefde: *Ik heb u lief. Ik geloof, Heere.* En misschien moet je er vanmorgen nog bij zeggen: *Kom mijn ongeloof te hulp.* Maar ik kan niet anders meer. *Ik geloof, Heere. Ik kreeg geloof.*

En daarom ken ik, ken ik de afgrond van mijn ellend.
Ken ik ook de volheid van ontferming door Gods hand tot mij gewend.
Daarom ken ik bange dagen, vloek en toorn en doem en dood.
Maar ik zag ook de heilzon dagen, Die verlost en redt uit nood.
Ik kreeg geloof. En daarom deel ik, deel ik in het hoogste goed.
In gemeenschap met mijn Heiland is het zalig deel zo zoet.
Daarom deel ik in verzoening door het Lam voor mijn geslacht,
Dat de volle boetedoening ook voor mij teweeg bracht.

Ja, Heere, ik geloof. *Kom mijn ongeloof te hulp.* Dan blijft er aanbidding over. Dan blijft er verwondering over. Kijk maar bij deze man. Hij buigde diep aan de voeten van de Heere Jezus. Er staat: *En hij aanbad Hem.* En dat is in de Heilige Schrift een heel diep woord, zoals dat voorkomt in de Griekse taal. *Hij aanbad Hem.* Hij boog zo diep voor de Heere Jezus, dat hij de voeten van de Heere Jezus kuste. Dat zit in dat woord 'aanbidden' opgesloten. Misschien heeft hij zijn beide handen wel om de voeten van Christus gegrepen, niet zoals Maria Magdalena, maar vanwege de verwondering.

En wat betekent het nu, als een mensenkind door Gods Geest mag zeggen: *Ja, Heere, ik geloof, en hij aanbad Hem?* Dat is niets anders dan met Thomas – weet je het nog, vorige week bij die tweede tafel – die Thomas, in een weg van zoveel strijd, zoveel aanvechtingen, ook een buitengeslotene. Ziende in de wonden van Christus' handen mag hij zeggen: *Mijn Heere en mijn God.* Wat blijft er dan over, als Gods Geest het werkt, nadat Christus Zich aan je ziel openbaart? *Ja, Heere, ik geloof. Dit:*

*Beminnelijk Vorst:
Uw schoonheid, hoog te loven,
gaat al het schoon der mensen ver te boven.
Genade, dat is het. Genade is op Uw lippen uitgestort,
Dies Ge eeuwiglijk van God gezegend wordt.*

Amen.